

PREU DE SUSCRIPCIÓ: una pesseta TRIMESTRE.—UN NÚMERO SOL, 10 céntims.—ATRASSAT, 15.

Continuem avuy la publicació de 'l drama

EL BUITRE

original de D. Joseph M.ª Grau y D. Antón Perelló.

PROYECTE DE CAIXA DE PENSIONS PER LA VELLESA

II Y ÚLTIM

Lo quadern que contè las bases y 'ls estatuts projectats per establir en Catalunya la Caixa de pensions per' la vellesa, és un treball que demostra coneixements en son autor y revelador de un bon desitj per implantar una institució de utilitat cada dia mes reconeguda. La intenció és bona; mes de 'l contingut de 'ls estatuts se 'n ha de deduir que no tindrà la Caixa l' éxit de que és mereixedora.

En primer lloch, se li dona una forma un xich estranya; puig mentres de una part se disposa establirla ab arreglo á la lley d' associacions, per altra se la assimila á societat civil y 's tracta de ferla semblant á una Caixa d' ahorros que res té que véurer ab lo caràcter d' associació.

Ademés, se limita de tal manera 'l número de socis interessats, que 'ls imponents quedan reduhits á la quinta part de 'ls que formin propiament la associació, y may podrán passar de cinquanta, mentres que 'ls socis protectors arribarán á doscents. En lo Consell Directiu estarán aixís mateix en gran minoria, ja que componentse de quinze socis, sols n' hi pót haver quatre de la classe de imponents y encara ab caràcter de vocals. Resulta, per lo tant, que 'ls mes interessats en l' afiansament de la nova entitat estarán á mercé de 'ls protectors y de 'l Director general á qui 's concedeix

tan grans facultats, que aquét vindrá á sèr 'l amo de la societat.

Aqueix projecte és, per altra part, deficient en lo que hauria de sèr mes explícit, tota vegada que per sa lectura no se sab la proporció ab que 's pagarán las rendas ó pensions, sabentse únicament que no podrán passar de doscents ó de trescents duros á l' any segons las imposicions s' hajin fet á capital reservat ó á capital abandonat, y 's preveu lo cas de que la renda anyal corresponent á un inscrit no arribi á DOTZE PESSETAS. Això 'ns sembla una ridícula, y no ho diem en broma; perque en una associació que, com la que s' inicia, s' haji de constituir per doscents socis protectors que cada un porti per lo menos cinchcentas pessetas (article 6.e de 'l treball que analissem) y en la qual cap imponent tindrà dret á cobrar res absolutament fins transcorreguts deu anys de formarne part (art. 73), no ha de presumirse que á l' cap de aquet plasso mínim tan llarch li puga correspondre' una pensió vitalicia de menos de UNA PESSETA cada mes.

Ja 'n podria tirar un bon tros á l' olla de la pensió de vellesa 'l treballador quant li toqués cobrar TRES CÉNTIMS DIARIS! Aqueixa presunció no ha de mentarse en uns estatuts de la naturalesa de 'ls de referencia. Y en aquéstos no sols se parla en serio de unas mesadas tan insignificants, sino que 's va mes enllá, fins á l' extrem de ferse possible 'l traspás de 'ls compromisos en cas de liquidació y 'l repartiment de fondos á prorata entre 'ls imponents y pensionistas quant la Caixa no puga cumplir los seus compromisos.

De manera que si aqueixa situació arribés, 'ls protectors se quedarian tan tranquils com si tal cosa y á 'ls protejits se 'ls deixaria ab un pam de nús ó penjats de barras á l' sostre.

Estem fermament persuadits de que 'ls iniciadors de la fundació de la projectada «Caixa» van

guiats per molt bons fins y trobantse disposats á donar gran apoyo moral y material á la obra que 's proposan dur á felis terme; pero també ho estem de que no s' han penetrat prou de la essencia de la cosa y que no han examinat los estatuts ab bastant coneixement de causa. Si haguessin mirat l' assumpto ab tota la atenció y cuydado de que és digne, és probable, atenent á la ilustració que posseheixen, haurían procurat basar las disposicions fonamentals de la «Caixa» en altra mena de consideracions mes apropiadas á l' ideal de favorir ab una petita remuneració diària á las personas treballadoras per' proporcionarlos en part una vellesa tranquila quant per la edat ó la invalidés no poden guanyarse la vida.

Ja ho vam dir y cal no olvidarho: aquesta qüestió enclou un problema en qual resolució, si no s' ha de prescindir de l' cap, s' ha de contar encara mes ab los impulsos de l' cor y 'ls dictats de la conciencia.

La reglamentació aixís apoyada y fentla obligatoria en forma justa per medi de la ley, és lo principal en nostra patria per' establir ab probabilitats de acert las Caixas de pensions per' la vellesa.

Es precis desenganyarse: en Espanya són molt pocas, pero poquíssimas, las personas que miran ab verdader afany pe l' pervindre de las classes jornaleras, y aixó farà que voluntariament moltíssims patrons no s' avindrán á utilitzar la «Caixa» com convindria cumplint un de 'ls seus sagrats debers socials, y ni 'ls mateixos obrers s' acullirán á 'ls llunyans beneficis de la previsió.

Las lleys de reforma social posadas en planta fa poch, ho proban de un modo evident. Si 'ls treballadors espanyols haguessin tingut de obtenir las indemnizacions d' accidents de l' treball per la iniciativa y l' acort voluntari de 'ls amos, prou haguieran esperat sentats fins lo dia de l' judici final. Va sèr precisa la energia y resolució de un ministre tan distingit y ben disposat com D. Eduardo Dato per' concedirlos eixa merescuda ventatja, y donats los temps que corren y 'ls homes que ocupan lo poder, potser fins que l' Sr. Dato torni á l' ministeri de la Governació no hi haurá Caixas de pensions per' la vellesa.

¿Quants patrons han posat en lloch visible de 'ls seus establiments, exemplars de la ley d' accidents com prevé aquèsta? ¡Ay, la mare, que poch!

Y si no fan aixó que no costa cap diné, menos farán expontáneament en general lo que consideraran com una contínua sangría á l' capital y una merma en lo negoci.

P. DE R.

Rahons contra sofismas.

I

La sentencia dictada pe l' Jutje de l' districte de l' Hospital sobre nulitat de uns testaments á causa de sèr dependents de l' Notari autorisant las personas que en

ells foren testimonis, ha aixecat gran polsaguera y 's véu que algú fa coro á 'ls interessats en que sia revocada per l' Audiencia.

No entenem per que s' ha atacar públicament lo fallo donat per un digne funcionari en us de l' dret y en compliment de l' deber de jutjador que li corresponen en virtut de la ley. L' assumpto objecte de aqueix litigi és de caràcter particular encara que revesteixi una excepcional importancia.

No és certament aqueix plet lo primer en que 's tracta de nulitat de testaments, que han arribat á l' Tribunal Suprem; pero, á pesar d' aixó, 's preten crear atmósfera, contraria á l' imperi de la ley, de l' dret, de la rahó y de la justicia, com si may hi hagués hagut plets en assumptos testamentaris, demanantse la nulitat de actes de última voluntat per no sèr idóneos los testimonis instrumentals que intervingueren en la otorgació de l' mateixos.

Alguna causa especial y poderosa hi ha de haver, per consegüent, en la qüestió origen de la polvoreda, quant se desitja y 's busca la intervenció de entitats ó corporacions respectables per' que prestin son concurs, impertinent á tot serho, á conseguir la revocació de una sentencia de interés purament privat; quant se acut á la prensa per impugnar extrajudicialment un cas qual competencia és exclusiva de l' poder judicial; quant s' anuncia una gran conflagració social, á parer de 'ls descontents, si arriba á declararse ferma la estudiada y ben meditada sentencia de l' degá de 'ls jutjes de primera instancia de aquesta capital.

Si l' fallo sigués un disbarat com se vol suposar, bastarian lo saber y l' bon sentit de l' Tribunal superior per deixar-lo sense efecte ab sols la eficacia y l' tràmits de la ley: si pogués portar la especie de revolució jurídica ab que sembla 's vol cridar la atenció de l' poder executiu, no serian sols dos ó tres diaris de la terra, de regular circulació, 'ls que posessin lo crit á l' cel, sino que s' preocuparian de l' plet bon número de 'ls periódichs de tot Espanya: si las conseqüencias poguessin afectar á noranta per cent de 'ls testaments otorgats á Catalunya de uns trenta anys ensá segons vol créuer que succehirá algún particular ó certs individuos de corporacions, quins per conveniencia, per lleujeresa ó per dessidia han procedit en contravenció á l' compliment de l' seu ministeri, sembla natural que á horas d' ara acudissen com un sol home tots los Colegis notariais d' Espanya á las Corts de la Nació invocant arguments incontravertibles, aduhint de tots fehacients y textos legals, demostratius tots ells de la enormitat de la sentencia apelada.

Mes res d' aixó s' ha fet.

¿Qui, donchs, ha aixecat la llebra? Un diari en lo qual te molta influencia un de 'ls advocats de una de las parts perjudicadas per la sentencia aludida; un altre diari catalá, en escrit fet per un notari de Barcelona qu' ha autorissat testaments ab lo propi defecte de serne testimonis los seus mateixos escriptors; un tercer periódich ben relacionat ab la familia de l' depositari de la fe pública que com á tal va suscriur ab sos dependents los testaments declarats nulos pe l' Tribunal; una entitat de la comarca ahont l' notari avuy desautorisat, sa familia y fills están en poderosa influencia... y prou.

Aqueixos diaris, la entitat de l' Vallés que, volent alarmar s' ha ficat en camisa de onze varas, donan per ventura rahons sólidas, arguments legals, probas superiors á 'ls fonaments de la sentencia per ells atacada, que pogan portar á l' ánimo de 'ls lectors y fer patent á la conciencia de 'ls magistrats la necessitat imperiosa de que no prosperi l' fallo dictat en l' assumpto que 'ns ocupa per D. Francisco de P. Ayala y Guardabrazo?

Francament... ¡no!

Ni un sol article de cap ley se cita logicament en apoyo de 'ls atachs á l' procedir del Jutje de 1.ª instancia de l' districte de l' Hospital. Un de 'ls impugnadors de la sentencia diu lo de l' 90 per 100 de 'ls testaments mal fets: afejeix que 'ls testadors prefereixen testimonis desconeguts—quins may poden sèr idóneos, puig la ley obliga que l' testimoni conegui al que otorga l' testament com l' ha de conèixer també l' notari, no bastant dir, per exemple, «ha comparecido un sujeto que dijo ser y llamarse fulano de tal», sino que 'ls testimonis han de saber en realitat que ho és fulano de tal—, y pregunta: «¿hay algo en las leyes que se oponga á lo que tan lógicamente ha establecido la costumbre? En Cataluña resueltamente no.»

Y hauria d' haver dit. «En Catalunya, resoltament sí».

Perque desde l' any 1862 tenim la llei de l' Notariat (1) en la que s' consigna que seran nulos los instrumentos publichs en que sigan testimonis los parents, *escribents* ó criats de l' Notari autorisant: tenim l' art. 79 de l' reglament fet á l' dictar (2) dita llei, ahont se prevé que 'ls impediments que per s'er testimonis en instrumentos publichs estableix aquella, sols se refereixen á 'ls escribents ó amanuenses, estigan ó no retribuïts, y á 'ls criats; no á 'ls passants ó alumnos que concorrin á l' estudi de l' notari, *ab tal que no estigan retribuïts*; y si be hi ha un nou reglament per la mateixa llei, qual art. 70 declara que pera 'ls efectes legals s' entén per escriptent, amanuense, dependent ó criat, **per analogia** ab lo disposat en la llei d' Enjuiciament civil alashoras vigent (la de 1855) á l' que presti 'ls seus serveys mitjantsant salari ó retribució, y *visqui en la casa de l' Notari* (en qual disposició aquestos s' apoyan per utilitzar dependents com á testimonis), existeix en cambi, á mes de la circumstancia ben apreciada per l' Jutje de haver quedat dit article derogat de fet á l' deixar de regir aquella llei d' Enjuiciament en l' any 1881 tota vegada que la seva redacció fou deguda á voler que 'ls testimonis notariais estessin **en analogia** ab los probatoris—y la llei actual de procediment civil permet tatxar á 'ls testimonis si són dependents de qui 'ls presenta *encara que no visquin en la casa de l' litigant...* ergo, l' reglament de 1874 no está **en analogia** ab la llei segons son art. 70 vol que hi estiga—existeix en cambi ademés—repetim,—l' article seté de la vigent llei orgánica de l' Poder judicial que diu textualment:

«No podrán los Jueces, Magistrados, ni Tribunales, aplicar los reglamentos generales, provinciales ó locales, ni otras disposiciones, de cualquiera clase que sean, que estén en desacuerdo con las leyes.»

L' art. 70 de l' Reglament de l' 1874 (confeccionat per aplicar la de l' Notariat), que mentres rejia la de Enjuiciament civil de 1855 tal vegada podia no considerarse de l' tot desacomde ab las lleys—no obstant y estarho ab la de l' Notariat mateixa—per existir alashoras aquella d' Enjuiciament, la qual, com hem dit, exijia que un testimoni per poguer s'er calificat de *dependent* havia de viure en la casa de l' litigant, tan bon punt va comensar á regir la nova llei d' Enjuiciament civil no va tenir la analogia indicada á l' redactarlo, y per aquet motiu va quedar de fet y de dret completament en desacort, no sols ab la de l' Notariat, sino també ab la de procediment; de modo, que está de ple en total desacort ab las lleys.

Per consegüent, de l' any 1881 en aquesta part cap Jutje, Magistrat, ni Tribunal poden aplicar aquell article 70 sense incorrer en manifesta infracció de llei.

A mes, desde l' any 1888 hi ha l' Códich civil, obligatori á Catalunya en tot lo que no afecti á l' dret foral, y en ell se disposa que no podrán s'er testimonis en **testamentos**, los dependents, amanuenses, criats ó parents de l' Notari que 'ls autorisi; ab lo qual, va quedar de l' tot anulada qualsevol disposició legal anterior respecte á l' particular.

Ja véu, donchs, l' articulista de l' degá de la premsa barcelonina com hi ha textos de lleys que prohibeixen categóricament á 'ls Tribunals apreciar com á vàlida la costum abusiva é ilegal observada per testadors y per molts Notaris á l' permétrer que 'ls dependents d' aquestos sigan testimonis en los actes de última voluntat.

En altre article probarem, també ab rahons y no ab sofismas, que existeixen mes resolucions legislatives en igual sentit prohibitiu y anulador, y farem algunas consideracions favorables á la intel·ligent conducta de l' Jutje de l' instancia de l' districte de l' Hospital, destruint de pas lo fantasma de la suposada conmoió en la familia catalana y fent caurer ab una bufada de lògica l' castell de cartes de la revolució jurídica y de 'ls grans trastorns que diuen ha de portar la confirmació d' aquella conducta per part de l' Tribunal superior.

Avuy n' hi ha prou ab lo exposat en demostració de que és inconvenient lo procedir de 'ls que per egoisme ó en defensa injusta de l' Dret civil catalá fan lo joch de altres, quins per mirar de treure's responsabilitats conretas, són la única causa poderosa y especial de que, ab

(1) Una sentència que retreu l' articulista qual afirmació combatem és de Janer de 1861, ó siga un any avans de regir la llei de l' Notariat.

(2) Aquest article ha de prevaldre á pesar de havern'hi un posterior á ell, redactat en sentit oposat á son contingut, que vulnera la llei segons anem demostrant.

pretext de l' plet de referencia s' hagi intentat aixecar una polsaguera que convé esbarjir á fi que tothom pugui véuer ab veritable claretat l' ample y recte camí de la equitat y de la llei.

U. C. B.

Secció de Montepíos

Avuy que está en predicament l' assumpto de las pensions de vellesa, és de verdadera oportunitat l' acort prés pe l' Consell Directiu de *La Unión defensora del Socorro mutuo* otorgant pensió á la associada Antonia Valls que aviat figurará en la llista per cobrar la de set duros mensuals que dita Associació li passarà segons los Estatuts.

Aquet fet nos impulsa á publicar un altre acort important de dit Consell, lo qual se refereix á las pensions de vellesa y és de molt interés per totas las germanats, que creyem val la pena de que se n' enterin y se n' ocupin si volen proporcionar una ventatja positiva á 'ls seus associats.

L' acort y sos fonaments están redactats en la següent forma:

«**La Unión defensora del Socorro mutuo.**—**Consejo Directivo.**—PRESIDENCIA.

En atención á que por haber cesado las circunstancias que motivaron la resolución del Consejo dictada en Septiembre de 1897, conviene poner en igualdad de condiciones á los asociados personales admitidos y á los que ingresen teniendo poco menos de 60 años, con los mayores de esa edad pertenecientes á montepíos que en adelante entren en esta Asociación, y considerando:

1.º, Que respecto á éstos, es justo transcurra el término de diez años que tardan los personales antes de tener derecho á disfrutar pensiones vitalicias;

2.º, Que no procede dar las ventajas de fundadores á ninguno de los socios de montepíos que en lo sucesivo se inscriban formando parte de colectividad;

y 3.º, Que si bien para armonizar lo dispuesto en los arts. 3.º y 4.º de los Estatutos con los 2 y 12 de las Ampliaciones procede continuar admitiendo personas mayores de 60 años si pertenecen á montepíos que soliciten ingresar en LA UNIÓN DEFENSORA DEL SOCORRO MUTUO, desde el momento que los comprendidos en dicha edad—superior á la señalada como límite para aceptar su inscripción personal—han de satisfacer sus cuotas en proporción mayor á la establecida en el núm. 2 del artículo 20 de los Estatutos, no sería lícito hacer obligatorio el ingreso á ellos, si ellos no creen conveniente satisfacer la cuota anual de 3 pesetas que le corresponde ó si su montepío no quiere abonarla del fondo común, y que si esto sucede no ha de ser, sin embargo, causa para dejar de admitir en colectividad la asociación solicitante con tal de descontar de su contingente de socios, para los efectos de la adhesión, á los mayores de 60 años que no contribuyan con arreglo á la tarifa máxima anual de asociados personales, pues denegar la admisión sería en perjuicio de los demás individuos de la hermandad á que aquellos pertenecen,

El Consejo Directivo ha resuelto:

1.º, Que á partir de esta fecha, los montepíos que se adhieran á LA UNIÓN DEFENSORA DEL SOCORRO MUTUO optando por el medio contributivo fijado en el núm. 2 del art. 20 de los Estatutos, satisfarán la cuota de 10 céntimos por cuatrimestre para cada uno de sus socios ó socias menores de 60 años y á razón de 3 pesetas anuales las correspondientes á cada uno de los que pasen de dicha edad, contándolas desde el día que la cumplieron como se acordó en 30 Septiembre de 1897 al aprobar el dictamen de 1.º de dicho mes publicado con sus fundamentos en el Boletín núm. 2 correspondiente á Octubre de aquel año; adquiriendo los segundos derecho á las pensiones de ancianidad, de 35 pesetas mensuales, á medida que cumplan 10 años de su inscripción, desde cuya época se concederán, previos los trámites reglamentarios, á los que las soliciten y reúnan las circunstancias de los Estatutos.

2.º, Que si á algún montepío que pida ser admitido ó á cualquiera de sus asociados mayores de 60 años no les conviene pagar la cuota anual de 3 pesetas para cada uno de éstos, los que no la paguen quedarán excluidos de

la adrecció, sin que se les pueda aceptar en lo sucesivo; y 3.º. Que respecto á los asociados mayores de 60 años, pertenecientes á hermandades que ingresan con arreglo al núm. 3 de dicho art. 20, se observará también lo dispuesto en los dos acuerdos que preceden.

Barcelona 17 de Agosto 1902.—El Presidente, JUAN PERELLÓ Y ORTEGA.»

Es natural.

Si no coneixéssim á 'l Mtre. Pedrell; si no sapiguéssim fins 'hont arriba la seva exaltació quant se sent ferit en la part més sensible que és la comercial; si no sapiguéssim lo que s'engreheix quant té la ploma á la ma y vol exercir de domine; si no fóssim sabedors de molts actes de sa vida artística; si no sapiguéssim que en lo Mtre. Pedrell no és or tot lo que llu respecte á sa erudició y veracitat de 'ls noms d'autors, obras y fets que dona com cosa inconcusa, negant en absolut fets que han passat, donant com passats á 'ls que ni han existit, (demostració de lo apuntat lo que 'ns succehi quant era crítich musical de 'l *Diario de Barcelona* á 'l negar que la música de Palestrina s'hagués sentit en nostra ciutat y nosaltres valguentnos de 'l mateix *Diari* li demostrárem que s'havia executat, dirijida pe 'l Mtre. Candi, una vegada á San Jaume y un'altra á 'l Bonsuccés la missa de 'l Papa Marcelo); si no sapiguéssim que 'l entusiasme que 'l Mtre. Pedrell sent per Palestrina, Victoria, Morales, Carissimi y altres és la base que sosté la explotació de 'l negoci de recopilació, selecció y publicació de las obras de 'ls citats mestres, en qual negoci hi pren part molt activa é important lo Sr. Millet ab 'l Orfeó Catalá; si no recordéssim tot lo dit, 'ns hauria sobrat per assegurarho la lectura en *La Vanguardia* de 'l 15 de 'l corrent, d'una *Quinsena musical* firmada per 'l autor de 'l *Quasimodo*.

¿Qué? ¿hi ha? qui pregunta que 's aixó de 'l Quasimodo? Es una ópera de 'l Sr. Pedrell que á despit de 'l públich se representá tres ó quatre vegadas á 'l Liceo fa molts anys.

Pero no és nostra intenció fer historia retrorayent á l'actualitat actes passats fa temps, no: sols nos ho mogut á agafar la ploma 'l poch respecte, la poca consideració, la poch cortés manera de citar noms de mestres per tot lo mon aplaudits y reoneguts; mestres que en sas obras han deixat sempre ratllas fixas, irrecusables de sa personalitat artística, que no tingueren may necessitat de posarhi música enmatlleuada, ni profanar la religioa pública á 'l teatro, aprofundint sentiments, fentli interpretar passions de mundanal amor, desitjos de lascivia que per la carn naixen y en la carn moren.

Podrá en obras de Rossini discutirse respecte á sa poca originalitat en lo *Barbero*; pero ningú á qui 'l animi la imparcialitat y la bona fe li podrá negar una inacabable vena melódica y aquesta ab tochs que tot seguit acusan l'imaginació que la creá.

Som los primers en confessar que Rossini en las obras religiosas no estiqué acertat, no tenia la virtud ó no podia despullarse de 'l idea que á 'l iglesia és lo creyent que agenollat resa, mentres que á 'l teatro és l'actor que representa.

Y si aixó diem de Rossini, ¿qué direm en defensa de Gounod; l'insigne autor de *Le medecin malgré lui*, de Voltaire?

Sols farem notar que 'ls mestres citats no hi tenen cap culpa si á 'l públich que acut y paga, tant, aquí com á París, las funcions religiosas, no li agradan las obras musicals de Palestrina, Morales, Victoria, etc., etc.

Lo que si podem dir es que en la Trinitat de París no s'ha amonestat á 'l célebre organista Guilmant per' que modifiqui sa magistral manera de tocar; ni que á la Magdalena s'haja indicat á son mestre de capella, Mr. Charrieron, no executi l'antic repertori que avans tocaba.

La prohibició va directament á las obras de 'ls mestres citats, Palestrina, etc., etc.

Pero com que de tals disposicions prohibitivas ne surten malmesos los interessos materials de 'l tantas vegadas citat Mtre. Pedrell, aquét respirant fort per la ferida, escup á tothom, deixant á son pas la mala impressió de 'l que crida, manoteja é insulta á aquells que son preferits.

Llejeixin ara nostres lectors, lo següent párrafo que ha publicat *La Vanguardia*.

«Esos ignorantes oidores de arte que ofrece París á la edificación de los fieles de veras y á los artistas de conciencia, arrojan de las tribunas de la iglesia á Palestrina, á Victoria y á Carissimi, abriéndolas de par en par al *Stabat Mater* de ese camastrón de Rossini, al *Ave Maria* (plegaria de *budoir* de Gounod) y á otras obras tan sensuales, antireligiosas y anti-litúrgicas como esas.»

¡Sensual y antireligiosa y antilitúrgica l' *Ave Maria* de Gounod!

¡Cosas de 'l Mtre. Pedrell!

Veji ara 'l públich si nostras consideracions són ó no naturals.

ARMANDO DE LA FLORIDA.

Saló de descans

Torna á trobarse en aquesta ciutat l' intelligent empressari Sr. Alegria, desitjos de presentar novament en lo popular Tívoli, convertit en Circo eqüestre, variats y divertits espectacles. Sabem que la próxima temporada oferirá gran atracció, puig lo personal contractat és numerós y de mérit, apart de que D. Vicente té en preparació altres ajustos d'artistas que són notabilitats de fama universal.

Ahí havían de comensar las funcions, que és lo mateix que dir «ahí havían de comensar los llenos en lo Tívoli».

Sigan benvinguts l' empressari y 'ls artistas.

—La companyia de 'l teatro Olimpia que ab tant acert dirijeix lo Sr. Serra y de la que forman part las aplaudidas triples Sras. Perejamo y Barbat, estrená la celebrada sarsuela *Churro Bragas*, parodia de 'l celebrat drama líric *Curro Vargas*, en la qual lo Sr. Serra y la Srta. Perejamo alcansaren bons aplausos. No són menos dignas de mencionar las aplaudidas sarsuelas *Enseñanza libre* que obté cada día més éxit, en la qual cantan couplets ab molta gracia, *El barbero de Sevilla*, que está plena de xistes y en la que tota la companyia obté éxit, y *El coco*, altra de las tantas en qual protagonista lo Sr. Serra está molt be.

Imp. de Ramón Pujol — Tallers, 45.—Barcelona.

ACADEMIA TEORICH-PRACTICA pèra Secretaris de Jutjat Municipal

dirijida per

D. ANTON VILALTA Y ROCA

Mendizábal, 6, 3.º, 2.ª — Barcelona

LA CANSÓ DE 'L TAPER

Coro á quatre veus, tenora y tamborino

PER

MODEST VIDAL

Composició que obtingué 'l premi ofert per l' Escut Emporiat en lo certamen celebrat á La Bisbal.

Se ven á casa l' autor, Consulat, 15, Barcelona.

ARCHIVO LÍRICO-DRAMATICO Y COPISTERÍA DE Francisco Pérez Pol

Calle de Roig, núm. 20.—BARCELONA